

inquit, non ad Sedem Apostolicam, a qua sibi curam illarum regionum noverat delegatam, referre curavit Achatius? Præterea Alexandrinum Episcopum aliquando hac dignitate legati fuisse præditum, sumitur ex epistola Bonifacii II ad Eulalium, Episcopum Alexandrinum; et Nicephor., l. 15, c. 34, refert a tempore Cœlestini Papæ, qui vices suas Cyrillo Alexandrino delegavit, Episcopos Alexandrinos et mitram et papæ appellationem fuisse sortitos; Episcopum quoque Hispalensem munus hoc legati per Hispanias gessisse loco Sedis Apostolicæ, constat ex epistola Simplicii Papæ ad Leonem, Episcopum Hispalensem; ob quam fortasse dignitatem, in nonnullis Conciliis Toletan., episcopus Hispalensis primus etiam ante Toletanum subscripsit. Similiter Arelatens. Episcopus in Galliis idem munus obtinuit, ut scribit Nicolaus Papa, epist. ad Michaellem Imperatorem, et constat ex epist. Gregorii Magni ad Vigil., l. 4 Registri, epist. 52. Jam Calistus Papa, epistola ad Episcopos Gallia, hortatur illos ut, fulti sedis Apostolicæ auctoritate, adversus statuta apostolica nihil fieri permittant. Leo Papa, epist. 87, committit Potentio legati officium per Africam; denique necessitatem pontificiæ legationis palam declarat Symmachus Papa, cap. Valde, dist. 94.

26. *Concluditur ex allatis signis institutum assertionis.* — Ex his igitur omnibus evidenter satis constat Romanum Pontificem, a principio nascentis Ecclesiæ, et habitum et existimatum esse Pastorem universalem, et hujusmodi potestate et dignitate usum fuisse; nam ea omnia per quæ discurremus manifestissima sunt munera ejus qui in totam Ecclesiam jurisdictionem habet, et in alium non possunt ulla ratione convenire.

27. *Tertia assertio de fide, et moraliter evidens.* — *Ostenditur primo.* — *Secundo.* — *Tertio.* — *Quarta ostensio, in qua supponitur primo.* — *Supponitur secundo.* — Dico tertio: Romanus Pontifex non tyrannice neque injuste hanc sibi dignitatem usurpavit, sed per legitimam Petri successionem obtinuit. Conclusio est de fide, et, suppositis iis quæ diximus, est moraliter evidens. Primum enim credibile non est potuisse Romanum Episcopum per tyrannidem hanc sibi dignitatem usurpare, cum neque armorum vi, neque modis aliis quibus videmus imperia aut regna solere usurpari, injuste illam obtinere potuerit. Præterea omnia testimonia supra adducta, tum ex Patribus et Conciliis generalibus, quo

Episcopi et patriarchæ conveniebant, quibus dignitas hæc maxime poterat esse infensa, tum ex imperatoribus, atque aliis qui eandem dignitatem Episcopo Romano tribuunt, plane convincunt juste et sanete, et non tyrannice eam semper obtinuisse. Id vero non ignorantia neque vi ulla compulsi testificati sunt. Tertio, huc accedit perpetua traditio; nam, teste Augustino, 4 de Baptismo, cap. 24, quæ ab omni Ecclesia servantur, et quorum origo non invenitur, ex Apostolorum traditione perfecta esse credendum est. Hujusmodi autem est pontificatus Romani Episcopi; nullum enim illius potest inveniri principium post Apostolos; quod argumentum in sectione sequenti latius prosequemur, et excludemus hæreses quæ de hac traditione versantur. Quarto, potest eadem successio declarari in hunc modum, statuendo primo D. Petrum fuisse Romæ Episcopum, et usque ad mortem suam ibi fixisse sedem; quamvis enim hæretici quidam utrumque vertant in dubium, et nonnulli etiam negare audeant, res tamen adeo est evidens et contestata, ut satis in eo prodant suorum dogmatum falsitatem, cum ad ea defendenda cogantur etiam humanam quamdam evidentiam, et perpetuam traditionem historiamque inficiari. Itaque Petrum Romæ fuisse, ipsemet in epist. 1, cap. 5, testatur in hæc verba: *Sabutat vos ea, quæ Babylone est Ecclesia*, id est, Romæ, ut Patres interpretantur: Papias apud Eusebium, lib. 2, cap. 13; Tertullianus, libro de Præscript.; Hieronymus, de Viris illustribus, in Petro; Oecumenius, et alii expositores¹. Deinde Petrum episcopalem Sedem suam Antiochia Romam transtulisse asseverant Hieron. supra; Epiphanius, hæresi 17; Leo I, et D. Maximus, serm. de S. Petro et Paulo, et fere reliqui Patres in sermonibus argumenti ejusdem; Dorotheus in Synopsi; Eusebius, lib. 3, c. 4. Denique in eo episcopatu ad mortem usque perseverasse testantur iidem Patres et historiæ, atque omnes alii Sancti in hac et præcedenti sectione adducti, idque fit certissimum ex perpetua totius Ecclesiæ traditione, atque sepulchris Sanctorum Petri et Pauli, quæ summa totius orbis veneratione Romæ coluntur, qua de re opusculum edidit Clithovæus in suis miscellaneis, Turrian., 23 Centuri., c. 16. Secundo supponitur oportuisse quempiam succedere Petro in pastoralis munere, et cura totius Ecclesiæ, ut in prima

¹ De hac interpretatione, l. 5, contra Jacob., cap. 7, n. 8, Lorin., citato loco Petri erudite.

conclusionem ostensum est; unde recte concluditur in ea Sede Petro succedere debere, in qua suum ille episcopatum usque ad mortem collocavit; hæc autem est Romana Ecclesia, inter quam et Antiochenam hæc est differentia, nam in illa Petrus prius sedit, sed tandem reliquit, ideoque solum inibi retenta est privata episcopalis dignitas simul cum patriarchali, ex Petri voluntate. In Ecclesia vero Romana fixit sedem perpetuo usque ad mortem, et in ea voluit suam residere dignitatem, ut sectione sequenti latius ostendatur.

28. *Objectio bipartita.* — Sed ecce hæretici: quamvis demus, inquirunt, hanc dignitatem per legitimam successionem aliquandiu durasse, at necesse est fateamur jam esse extinctam. Nam tempore Urbani VI tres omnino profitebantur se Pontifices Summos, nec constare potuit de legitimo; ergo nec de reliquis, qui ad hunc usque diem successerunt id certum esse potest. Quo argumento concludebat Wicleffius, damnatus, sess. 8, Concilio Constantiensi, nullum jam esse verum Papam; addunt præterea Concilium Basiliense generale deposuisse Eugenium et elegisse Felicem; postea vero Eugenium sua auctoritate in sedem irrepisse. Unde conficiunt non fuisse verum Pontificem Eugenium; cumque ab eo manent posteriores cæteri Pontifices, cardinales et episcopi, colligunt nullum esse jam legitimum successorem.

29. *Ad primam partem objectionis.* — *Ad secundam partem.* — Respondendum tamen ad priorem partem, Urbanum verum fuisse Pontificem; constitit siquidem ab universis Cardinalibus rite et recte fuisse electum, nec pravorum hominum schisma potuisse illum dubium efficere. Deinde post schisma illud in Concilio generali Constantiensi quotquot poterant habere jus ad papatum, eo jure cesserunt, electusque universim est Martinus V, et a tota Ecclesia receptus, præterquam a Benedicto XIII, ac paucis sequacibus. Quo brevi extincto, Martinus V universalis Ecclesiæ sedem pacifice possedit, quæ continenti successionem legitima usque ad præsentem Gregorium XIII possidetur. Hinc ad posteriorem partem, respondetur Concilium Basiliense in principio quidem fuisse legitimum, et auctoritate Eugenii, cujus legati in eo interfuerunt, congregatum. Postea vero fuisse schismaticum et seditiosum conciliabulum, ac nullius prorsus auctoritatis, ut in Concilio Lateranensi ult., sess. 11, declaratur; tale autem fuit, ubi primum aggressus fuit

ad legitimi Pontificis depositionem. Primo, quia eo tempore non aderant ejus legati. Secundo, quia præcipui quique Episcopi, discesserant; pauci porro, qui remanserant, contra antiquam Conciliorum formam multitudinem presbyterorum aggregarunt, ut aliquid esse viderentur. Tertio, quia Florentiæ per idem tempus agebatur Concilium rite coactum, auctoritate scilicet Pontificis præsentis, ex latinis pariter et græcis Episcopis, præsentem etiam imperatorem græco, et oratorem latini imperatoris, quæ omnia scribit Aeneas Sylvius in historia ejus Concilii.

30. *Confirmatur eadem assertio tertia.* — Tandem potest confirmari conclusio tum ex sanguine Martyrum, qui pro hac dignitate tuenda effusus est, non tantum præteritis, sed presentibus etiam temporibus; tum quia quotquot ab hoc capite desciverunt, hæretici et schismatici semper sunt habiti, præcipue græci, maximeque Constantinopolitani patriarchæ, qui manifesto pariter ac justo Dei judicio in manus Turcarum devenere, ex quo per extremam audaciam Romanæ Sedis dignitatem ambiere.

SECTIO III.

An Episcopus Romanus jure divino, ex Christi Domini scilicet institutione, sit universalis Pontifex Ecclesiæ?

1. *Dubium duplex in hac sectione.* — Hæc questio partim definita jam est, partim locupletanda venit, quo magis veritas præcedenti sectione demonstrata confirmetur. Sciendum ergo duas hic moveri quæstiones: una est, an dignitas quam ostendimus facto et jure in Pontifice Romano inveniri, ab hominibus introducta sit, an ex Christi Domini institutione constet; altera, an concedendo dignitatem illam esse a Christo institutam, ipsius conjunctio cum episcopatu Romano sit etiam Christi an hominum potius institutio.

2. *Ad primum dubium quid Ocham, et alii dicant.* Vide in defens., l. 3, c. 20, et apud Bellar., l. 2 de Roman. Pont., c. 17. — In priori quæstione, quamvis ex superioribus videatur satis definita, non defuerunt qui Summum Pontificem introductum esse ex hominum institutione crederent, sicut patriarchatum Constantinopolitanum vel Alexandrinum. Ita Ocham, in Dialogis, p. 1, lib. 4, c. 13 et 23, et quos supra, disp. 5, in comparatione Papæ

et Conciliorum citavimus; refert etiam Turcrem., lib. 22, c. 39, dixisse quosdam institutam fuisse hanc dignitatem ab imperatoribus. Sic Calvinus vult Phocam, imperatorem græcum, dedisse Pontifici Romano primatum in Græcos; Pipinum et Carolum Magnum in Gallos et Germanos, quod equidem vanissimum est. Nam evidenter ostendimus pontificiam dignitatem esse multo antiquiorem; Phocas ergo solum declaravit edicto Romanam Ecclesiam esse caput omnium Ecclesiarum, idque ut ambitionem patriarchæ Constantino-politani compesceret, sicut Beda refert libro de Sex ætatibus, in Phoca; quod tamen idem declaraverat Justinianus imperator, epist. ad Innocent. II, et Valentin. utroque antiquior, epistola ad Theodosium. Pipinus autem et Carolus Magnus nihil spiritualis potestatis in Galliam vel Germaniam Episcopo Romano contulerunt; multo enim tempore ante ipsos Leo Papa, epistola 89, et Gregorius, l. 4, epistola 52, scripserunt ad Episcopos Galliarum tanquam Pontifices Summi ac superiores eorum. Per id quoque tempus, antequam Pipinus in regem Franciæ eligeretur, primates et Galliarum populi relaxationem juramenti ob justas causas a Pontifice Summo petierunt, ut licite possent iniquum regem deponere, ac Pipinum subrogare, quæ historia videri potest in Paulo Diacono, 6 de Gestis Longobard., c. 5; et Paul. Æmil., l. 1 et 2 de Gestis Francorum, et Blondo, decade 1, l. 10.

3. *Quid alii damnati.* — *Rejiciuntur.* — Alii opinati sunt Constantinum imperatorem dedisse primatum Episcopo Romano, propter canonem *Constantinus*, d. 96. Ita posuit Marsil. de Padua, damnatus a Joann. XXII in sua quadam Extravaganti, refertque Turcremata, libro 2, capit. 42, et libro 4, in fin. Idem putavit Joannes Huss, damnatus in Concilio Constantiens., sess. 14, contra quos illud etiam sufficit, quod plane ostenderimus exemplis antiquis Romanorum Pontificum, hunc primatum Ecclesiæ Romanæ esse multo antiquiorem. Imo et ipse Constantinus in illo eodem canone confitetur, principatum sacerdotum et christianæ religionis caput ab Imperatore Cælesti institutum esse; quocirca, quæ ibidem Constantinus Pontifici Romano largitur (nihil modo de illius canonis auctoritate disputando) partim ad dominium temporale spectant, partim ad executionem dignitatis pontificiæ, non ad ejus institutionem. Nam, licet ante illa tempora Episcopi Romani in totam Ecclesiam haberent auctoritatem, attamen ob persecu-

tiones et alia impedimenta, non poterant ut oportebat sua uti potestate, et Ecclesiam totam gubernare, quod ut facere liberius possent Constantinus curavit.

4. *Quid Lutherus, qui etiam expugnatur.* — Aliter finxit Lutherus dignitatem hanc a Constantino IV manasse, prolato ex Platina testimonio, in Vita Benedicti XII; sed eadem certitudine Lutherus excluditur ex traditione dicta, et aliis quæ ante adduximus; Platina vero solum refert habere olim Imperatores jus quoddam confirmandi Pontificum electiones, cui Constantinus IV suo tempore cessit; illud porro jus, non nisi concessione et beneficio Sedis Apostolicæ habuerat, ut infra dicitur.

5. *Aliorum responsio.* — *Reprobatur ut hæretica.* — Alii autem primatum fuisse concessum Episcopo Romano ab universa Ecclesia in Nicæno Concilio; ibi namque datum esse privilegium Romanæ Sedi, ut in gravioribus causis ad illam ex universa Ecclesia posset appellari. Unde Melchisedes Papa, epistol. ad Episcopos Hispaniæ; Damas., epistol. ad Prosperum; Zozimus, epistol. ad Episcopos Africae, cujus verba in Concilio sexto Carthaginensi habentur; et Julius I, epistol. ad Orientales, de hac dignitate tractantes, solum eam referunt in Ecclesiæ consuetudinem, Conciliique Nicæni definitionem, quod senserunt etiam Africanus Episcopi in illo sexto Concilio profitentes se obtemperaturos, si canon ille Nicænus reperiretur. Idem indicatur in Concilio Chalcedon., act. 16, et Romano quarto, sub Symmacho. Hæc vero sententia non solum hæretica est, sed ex ipso usu et traditione plane convincitur falsitatis, atque ex ipso etiam Concilio Nicæno impugnari potest. Nam, ut supra vidimus, in plerisque aliis canonibus pronunciat veterem esse consuetudinem ut inter omnes Episcopos Romanus primatum habeat; nullam ergo dignitatem vel potestatem Concilium illi attribuit. Sed, ut paulo ante dicebamus, ante Constantini et Concilii Nicæni tempora aliunde attributam exercere non poterat; declaravit itaque Concilium Nicænum, postulante Ecclesia, ut Romanus Pontifex, quoad punctum illud de appellationibus, suam potestatem exqueretur. Adde præterea Pontifices Summos omnibus regulis fidei fuisse usos ad suam dignitatem confirmandam, Evangelii testimoniis, traditione, Conciliorum decretis; neque oportere, ut omnibus simul regulis semper utantur, sed illa quæ pro temporum opportunitate, et eorum, ad quos sermo est, capacitate, videtur utilior et accommodatior: et quoniam

res semel in Conciliis definitæ solent expressius et clarius retineri, ideo sæpe allegant Concilii definitionem, non instituentem, sed veritatem declarantem; sic Nicolaus Papa, epistol. ad Michaellem imperatorem: *Hæc, ait, privilegia a Christo Domino sunt donata, a Synodis celebrata et honorata;* et Joann. II, epistola ad Justin., postquam dixerat Ecclesiam Romanam cæterarum omnium esse matrem, subdit: *Sicut Patrum regule et principum statuta declarant.*

6. *Responsio ultima erronea.* — *Ejus fundamentum.* — Alii denique, quamvis admittant pontificiam dignitatem semper fuisse in Ecclesia, nullumque omnino initium reperiri posse post Apostolorum tempora, negant tamen ab ipso Christo manasse, sed a Petro, et reliquis Apostolis, judicantibus expedire ut Hierarchia Ecclesiæ ad unum caput revocaretur. Fundamentum desumunt ex eo, quod Romanus Pontifex frequenter vocatur Petri Vicarius, ut cap. *Ego Ludovicus*, d. 53, et sæpe alias, quasi vices illius suppleat, et ideo ab eo sit institutus; namque Julius I, Epistol. 1, aperte docet Apostolos voluisse Ecclesiam Romanam habere primatum; imo, quod difficilius est, Anacletus Papa, epistol. 2, affirmat Apostolos voluisse Petrum habere primatum. Sed hæc sententia etiam erronea est, et fundamento destituta.

7. *Prima assertio de fide.* — *Ostenditur auctoritate.* — *Ad Julium et Anacletum in num. præcedenti.* — *Item ratione suadet assertio.* — *Ad fundamentum in num. præcedenti.* — Dico ergo primo: dignitas Summi pontificatus, quæ hactenus semper fuit in Episcopo Romano, non ab hominibus, sed ab ipso Christo immediate creata est, et ex ipsius præcepto et institutione continenter perseverat. Conclusio est de fide, ad quam confirmandam non oportet alia inducere quam quæ dicta sunt in præcedentibus sectionibus duabus; etenim in prima ostendimus Christum Dominum in Petro illam dignitatem instituisse; in secunda, statuisse etiam ut Petro succederetur. Hinc Gelasius Papa, in Concilio 70 episcoporum, Romanam Ecclesiam asserit a Christo Domino habere primatum; et Anacletus, epistol. 3, negat expresse ab Apostolis habuisse. Unde cum alio in loco dicit Apostolos ita voluisse, loquitur necessario de voluntate consentiente in primatum Petri, non de constituyente; eodemque modo potest exponi Julius, quamvis etiam aliam admittat expositionem. Ratio vero conclusio-

nis data est a nobis, sect. 2 disputat. præcedentis, ubi ostendimus Christum Dominum voluisse et instituisse regimen monarchicum, quod esset maxime conveniens ipsi Ecclesiæ: quare mirum est dictos auctores fateri ex traditione etiam apostolica primatum hunc maxime convenientem esse Ecclesiæ, et non ad Christum, sed ad Apostolos illius institutionem velle revocare; cum præcipue ad Ecclesiæ foundationem pertineat, neque possit talis primatus consistere absque speciali Spiritus Sancti assistentia, quæ non nisi ex ipsius Christi promissione et institutione haberi potest. Dicitur autem (ut omnibus quæ ultima sententia afferebat satisfaciamus) Pontifex Romanus Vicarius Petri, non proprie; nam verius ac magis proprie dicitur Vicarius Christi, ut loquitur Concilium Lugdunense sub Leone X, et habetur cap. *Ubi periculum*, de Electione, in 6; et Bernard., lib. 2 de Consideratione ad Eugenium; solum ergo habet verum ille dicendi modus, quatenus Romanus Pontifex sedet in cathedra et sede Petri, et veluti personam ejus sustinet, non quia ab ipso sit institutus.

8. *Secunda assertio et notatio pro ea probanda.* — Dico secundo: dignitas Summi pontificatus, a Christo Domino instituta, cum episcopatu Romano conjuncta fuit ex Petri saltem jussu, atque ideo ex ejus institutione manavit. Ut probetur assertio, notandum, licet Christus Dominus pontificiam hanc dignitatem instituerit, antequam in cælum conscenderet, attamen non constare præciperet tunc ut qui esset Pontifex, sedem suam haberet Romæ, vel loco alio, imo nec constare ut esset episcopus ordinarius alicujus privati episcopatus; sic plane perseveravit Petrus toto tempore, antequam Antiochiæ sederet; postea vero dignitatem pontificiam conjunctam habuit cum eo episcopatu, quem deinde mutavit et annexit cum Romano, quo illum divinis præordinationibus (ut ait Leo) anteibant, et honor potestatis et gloria passionis. Constat ergo has esse duas dignitates diversas et separabiles de se, universalis episcopatus, videlicet, et privatus, seu ordinarius urbis; cum ergo hæc duæ semper conjunctæ fuerint, et qui in una succedit Petro semper in alia succedat, necesse est illas duas dignitates ex voluntate et instituto alicujus habentis potestatem hactenus semper manere conjunctas; ergo saltem ex ipsa Petri, si de Christi voluntate minus constat, de qua statim erit dicendum. Nam illæ duæ tantum præcesserant voluntates, a

quibus hæc conjunctio potuerit manare ¹. Neque enim fingi potest ab universali Ecclesia aut a Concilio alio manasse; quamvis credatur verisimile in eam rem etiam cæteros Apostolos consensisse, ut Julius I in dicta epistola insinuabat. Atque hanc conclusionem intendit Gregorius, lib. 6, epist. 37, dicens: *Ipsè sublimavit sedem, in qua quiescere etiam et præsentem vitam finire dignatus est.* Confirmatur, nam Clemens, epistola prima quam Anacletus et Alexander, in suis quibusque epistolis magna veneratione recipiunt, et Damas., in vita Clementis, scribunt Petrum elegisse sibi successorem ipsummet Clementem, cui potestatem ligandi atque solvendi, sibi a Domino traditam, dedit, et Episcopum Romanum esse voluit; quod etiam confirmat Tertullianus de Præscript. hæret.; et Rufin. in prolog. ad Recognitiones Clementis, aut cujusvis antiqui auctoris sit opus. Ex quo facto constat Petrum conjunxisse dignitatem pontificiam cum episcopatu Romano, eodem autem modo quo Petro successit Clemens, sive id fuerit immediate, sive post Linum vel Cletum, de quo opiniones circumferuntur; eodem, inquam, modo Clementi successit Anacletus, et huic Evaristus, et sic de cæteris, quos Irenæus, libro secundo, capit. 30, usque ad sua tempora duodecim numerat. Et Augustinus, epistol. 163, usque ad sua recenset quadraginta, nos vero 230 numerare possumus; quos habuisse semper eundem episcopatum eundemque modum dignitatis, confirmatur a signo, ex fidei scilicet integritate quæ semper in Romana Sede perstitit, ad quam nunquam potuit accessum habere perfidia, ut Cyprian. ait libro primo, epistola 3; sed incorruptam semper servavit Patrum auctoritatem et traditionem, ut ait Hieronymus ad Damas. Aliæ vero sedes fere omnes hæresibus sædatæ sunt, præcipue patriarchales; et maxime Constantin., quæ de primatu contendere ausa fuit. Hoc nimirum signo facile intelligitur privilegium Petro concessum: *Non deficiet fides tua.* in hanc sedem fuisse translatum, quia nimirum illi conjuncta est ea dignitas cui tale privilegium debebatur. Tandem ratio afferri potest, quia expediebat Summo Pontifici certam quamdam et statam habere sedem, ut mox dicemus. Atqui dubitari non potest quin Petrus, ut pontifex Summus, eam designare potuerit; ergo, etc.

¹ Vide in Defens. fid. l. 3, c. 13; Salmer., tom. 4, p. 3, tract. 5.

9. *Secundum dubium in hac sectione.*— Sed jam occurrit secunda quæstio, num. 4 adducta, an annexio hæc principatus Petri ad Sedem Romanam, quam a Petro dicimus fuisse ortam, ita sit auctoritate ejus constituta, ut ab ipso solo manaverit; an vero ex Christi præcepto et auctoritate id egerit; cum enim de hoc nihil de fide certum habeamus, varia opinantur Theologi. Scotus, 4, d. 24, q. 2, art. 5, dixit totum hoc negotium esse de jure humano, atque adeo in potestate Summi Pontificis situm disjungere dignitatem pontificiam ab episcopatu Romano, sicut potest erigere Ecclesiam quamlibet in patriarchalem, et jam erectam sua dignitate privare, si expediverit; cujus sententiæ esse videtur Paludanus, tractatu de Potestate Papæ, art. 2 et 4; Armach., l. 2, c. 13 et 14, et alii quidam. Contrariam sententiam tenent Cajetanus, opusculo de Potestate Papæ, c. 13 et 14; Can., l. 6 de Locis, c. 4, et c. ult., ad 10; Turrecrem., cap. *Sacrosancta*, d. 22.

10. *Tertia assertio bipartita, de qua Bellar., l. 4 de Pontif., c. 4. — Suasio prioris partis. — Suasio posterioris insufficientis. — Melior suasio.*— Dico nihilominus tertio: quamvis conjunctio summi pontificatus cum Romana Sede ad primariam hujus dignitatis institutionem non pertineat, neque videatur a Christo Domino ante ascensionem in cælum ordinata, probabilius tamen et magis pium videtur, Petrum ex ipsius Christi Domini præcepto et voluntate illam instituisse. Prior pars et ex dictis et per se videtur satis manifesta; constat enim accidere huic dignitati, per se loquendo, esse cum hoc vel illo episcopatu privato atque loco conjunctam; non enim exiguo tempore vixit Petrus Summus Pontifex sine certa sede; atqui si interim, permittente Deo; ab Herode fuisset occisus, habuisset profecto successorem, qui tamen ex vi successionis Episcopus Romanus non esset. Quod vero ante ascensionem Christus Dominus nihil de hoc ordinaverit, patet, tum quia nihil tale habemus ex Scriptura vel traditione; tum ex eo quod Petrus sedem fixit primum in una Ecclesia, postmodum in altera; tum tertio quia nulla apparet ejus rei necessitas. Posterior deinde pars assertionis confirmari solet illis Pontificum testimoniis, quibus conficitur Romanum Pontificem jure divino, et ex Christi Domini institutione, habere primatum Ecclesiæ. Verum quæ hoc tantum exprimunt, minime urgent, neque hanc conclusionem ii pontifices intendunt, sed primam tantum, cu-

jus signum est, quia semper confirmant suam sententiam illis Evangelii verbis: *Tu es Petrus, et: Pasce oves meas.* Alia nihilominus legitur Patrum et Pontificum testimonia, quæ indicant post ascensionem fuisse Petrum de hac re peculiariter a Christo instructum et monitum. Ita sentit Innocentius III, cap. *Per venerabilem*, Qui filii sint, etc., ubi dicit Romanam elegisse Dominum; ac refert historiam, quod Petro urbe egredienti Christus occurrerit, ad illamque revocaverit; cujus etiam historiæ meminit Ambrosius, orat. contra Auxent., et l. 5, epist. 32, indicatque Athanas., Apolog. de sua fuga, et refert Egesipus, lib. 3 de Excidio Hierosol., c. 2. Unde Marcell. Papa, epistol. 2 ad Episcopos per Antiochiam constitutos, quæ habetur cap. *Rogamus*, 24, q. 1, dicit Petrum, jubente Domino, sedem Antiochiæ Romam transtulisse. Leo etiam Papa, sermone Sanctorum Petri et Pauli, Augustinus et alii Patres sæpe asserunt, peculiari Dei ordine factum, ut cathedra Petri Romæ collocaretur. Congruentia afferri potest, quia sicut oportuit Summum Pontificem esse unum et certum, ita oportuit habere certam et immobilem sedem, ut removerentur seditiones et scandala, et facilius posset tota Ecclesia ad suum caput accedere; oportuit ergo hanc designationem fieri ipsius Christi Domini auctoritate. Quia si sola Petri, ut Summus Pontifex erat, voluntate fieret, alterius etiam pontificis voluntate mutari aliquando potuisset. Unde etiam sumitur probabilis conjectura, nam si hæc res pure humana esset, aliquando, vel in Conciliis generalibus, vel a Pontificibus diversarum nationum, vel a regibus etiam aut imperatoribus facta fuisset mutatio; cum ergo id nunquam in Ecclesia acciderit, signum est negotium hoc divinum esse, et non prorsus humanum; quod vero electa fuerit Romana civitas potius quam alia, licet ex Christi Domini arbitrio potissimum pendeat, suam quoque habet congruentiam, nimirum propter amplitudinem urbis; tum etiam propter Sanctorum martyrum et principum Apostolorum sanguinem ibi effundendum; tum denique ut Dei potentia et fidei efficacia magis ostenderetur, ut quæ fuerat magistra erroris, fieret discipula veritatis, ut Leo Papa notavit, et bene D. Thomas, 3 p., quæst. 36, art. 7, ad 3.

11. *Obiectio solvitur.*— Dicit quis aliquando fuisse mutatam Romanam sedem, proindeque non esse de jure divino. Respondetur præsentiam Summi Pontificis fuisse per

aliquot annos in Gallia, sed verum episcopatum semper fuisse Romæ; nam, licet Summi Pontifices habitarent Avinione, semper tamen perseverarunt Romani Episcopi, nullusque alius præter ipsos per id tempus eam sedem occupavit. Urgebis: si de jure divino Summus Pontifex Episcopus est Romanus, ex eodem jure Romæ residebit, cum quisque Episcopus jure divino residere debeat in propria diœcesi: consequens est contra id quod contigit aliquando, ac contingere necesse esset, si Roma vastaretur. Fateor teneri Papam, si commode possit, regulariter residere in Romana diœcesi; illud enim et ad bonum regimen privati episcopatus, et ad totius Ecclesiæ commune, postulatur; at vero ob temporum calamitates coguntur interdum Pontifices abesse, aut certe principum potentia coacti, ut forte accidit, quo tempore Romana curia erat in Gallia. Quod dicitur de urbis vastatione ¹, credibile est Deum nunquam permissurum, ut portæ inferi contra eam prævaleant, ob sanctorum Petri et Pauli successionem, sedis Apostolicæ dignitatem, ac Ecclesiæ totius utilitatem; et ita intelligimus sæpe fuisse præteritis temporibus divinitus servatam, præcipue tempore Leonis Papæ, ut habet historia vulgata. Unde Chrysostomus, 2 ad Thessal. 2, docet regnum Romanorum duraturum usque ad Antichristum, eumque contra Romanum Pontificem potissime pugnaturum. Idem Hieronymus, epist. ad Algasia, quæst. 11; Lactantius, libr. 7, cap. 25; Tertullianus in Apologia; Augustinus, 20 Civit., cap. 19. Plura vide in Waldens., libr. 2 de Fide, cap. 41; Roffensi, art. 25; Driedone, libr. 5, cap. 3, part. 2 et 3; Echio, libr. 1 de Primatu Petri, c. 13, et contra Luther., c. 29 et 30; Pighio, libr. 3 Hierarch., c. 12; Turrecrem., libr. 2, cap. 36 et 40, et aliis non paucis ².

SECTIO IV.

An et quomodo Summus Pontifex eligi debeat ab hominibus.

1. *Arguitur in contrarium. — Confirmatio.*— Oritur ex præcedenti sectione præsens difficultas: nam si pontificia dignitas ab ipso Christo Domino immediate est instituta, fieri

¹ Vide in Defens. fid., l. 5, c. 7, n. 9.

² Refert nonnullos Mendosa, q. 4 Scholast., n. 5.